

— Простени сте! — отвърна директора на затвора, доволенъ че всичко се свърши тъй леко, безъ да се намѣсва прокурора.

Въ затвора всичко утихна.

Старецътъ, следъ като бѣше похваленъ отъ директора, се прибра въ килията си и пакъ мълчаливо се залови да пише започнатата икона,

Павелъ гледаше стареца и мислеше за силата на онези хора, които честно сж живѣли, какъ първото престѣпление ги възражда, и за това, какъ знаятъ да омекотяватъ хорските злоби.

. . . . Ако и вънъ . . . тамъ, гдето има толкова нехванати хайдути и престѣпници, имаше по единъ такъвъ човѣкъ, — се питаше Павелъ — който тъй да напѣтва дали свѣта не би станалъ по-добъръ и затворитѣ не биха станали излишни?